

РАНКО ЂИНОВИЋ

КОСТИЋИ ИЗ РЕТИМЉА

Ако си жељан добра да те Господ кријепког види
Не мисли се и не мучи код Костића одмах иди

Чекаће те по старински пуним срцем хљебом сољу
Двориће те црним вином излијечити грудобољу

Тог кобнога јулског дана добро јутро им назвали
Током ноћи отимали мучили и убијали

Трагали смо годинама од јутра до позног мрака
И сазнали скончали су у јами код Волујака

Пререзане руке ребра кључне кости и лобање
Около празне боце славили уз пировање

Волујачки језни призор од кога се разум губи
Олга Костић тужи браћу коју кост да пољуби

Црни кољач из Глођана хладна змија из Дренице
Промјенили свлак и слово а на лицу знак убице

Четрнаест мученика над свијема нимбус зрачи
Душе су им у Ретимљу а кости на Орловачи

ЈАСЕНОВАЦ

700 хиљада Срба и сви са ликом свеца
Ниједан да завапи нико да зајеца

Непрегледна колона у реду смрти стоји
Миле Будак смиче фра Мајсторовић броји

Колико се само крви из тијела невиних бића
Точило на лудим гозбама Макса Лубурића

Испред логора у црнини стајала је жена
Док је у гасној комори радила трећа смјена

Од васељенског бола завладала је тама
Под вратом безазленим ради усташка кама

100 хиљада дјеце наши анђели од миља
Крвави пир над њима Степинац благосиља

Незнано је мученика имена свога ради
Уморено од жеђи издахнуло од глади

Господе од кад је с барком испливао Ноје
Јесу ли већи помор виђеле очи Твоје

Остаће уписано у маљем смрсканој глави
Ко може нек опрости ал да не заборави

Божвић, 1993.

...

За трpezом се окупили
Цјеливали мирбожили

Да је ово вече Бадње
Нијесу знали да је задње

А ујутру на наш Божић
Спржи поби дерикожић

Насред села ври котлић
Српску главу кува орић

Намиче је на борна кола
Умиро сам тад од бола

Владимир и Новица
Увијек испред твога лица

Недостојан метра глине
Жив си мртав касапине

И Бог ће се побринути
Пакао нећеш разминути

У Баковици 1995. године